

Jan Cambell: Po rozhovoru

 infokurýr.cz/n/2023/06/13/jan-cambell-po-rozhovoru

kurýr

13. června 2023

Úvod

Prakticky ihned po metaforickém přestupu z lodi na bál, unaven z delší pracovní cesty v zahraničí, urgentního řešení privátní záležitosti po návratu a s potížemi se skype, rozhodl jsem se akceptovat rozhovor s Petrem Burešem (8.6.2023).

Hned v úvodu jsem poděkoval za podporu knihy Symposium, za dotazy, za nabídku vydavatelství Torden a.s. realizovat druhé vydání knihy, možnost provést první placený seminář v Praze 15. června a projevený zájem, především mimo Prahu, z jižní Moravy, Slezska a Olomoucka.

Současně jsem oznámil, že připravuji novou knihu s pracovním názvem – 77, a ničeho nelituji. Dvojazyčná kniha (CZ, DE) bude vydána v Rakousku (Pharus de Vicotira) a měla by uvidět světlo Boží v listopadu t.r. Kniha obsahuje 77 krátkých příběhů napsaných osobnostmi ze sedmi zemí, se kterými jsem měl privilegium se seznámit ve svém životě. Na příběhy reaguji formou zrcadla, pravdivého, zkresleného nebo překvapivého, podobně jako je tomu v Bludišti na Petříně. Odpovědi na otázky vyplývající z příběhů a životních situací obsahují vysvětlení, vtipy, aforismy, přísloví, nebo i nové otázky. Odpovědi na ně si může každý čtenář dát sám...

Rozhovor

Hned na začátku rozhovoru jsem připomenul jedno všeobecné platné pozorování jedné spřízněné duše, která napsala přibližně a zkráceně následující:

Už to, že více jak 50% lidí této planety vůbec nevnímá, co se kolem nich děje je indicií toho, co se masivně a velmi intenzívně děje a svědčí o hloubce a téměř beznadějnému udušení přirozených

lidských schopností a vlastností daných jejich genetickou výbavou.

Přirozené lidské vlastnosti jsou hluboce utlumeni genetickou manipulací, chemickými látkami, kontaminovanými potravinami a vodou. Na další úrovni systémem příkazů a zákazů, manipulativními programy ve školství, zkorumpovanými masmédií a zábavním průmyslem vybaveným technologiemi na vymývání mozků lidí a na jejich přeprogramování k bezmezné poslušnosti.

Mezivýsledek, který můžeme identifikovat, obsahuje společenskou slepotu, morální hluchotu nesamostatnosti a bezbřehé závislosti na 'vládcích' tohoto světa. Toto vše je ještě mocně podpořeno zavedeným babylonským peněžním systémem nekonečných dluhů, ze kterých se nelze nikdy vymanit.

Připomínám, že lidé, kteří se začali probírat až teď, vůbec netuší, čím vším museli spojenci pod vedením USA projít, kolik lidských životů, amerických, ruských, indických, čínských, a mnohých dalších, včetně mimozemských – o kterých se veřejně nediskutuje, bylo ztraceno. Připomínám tímto skutečnost, že neinformovaní lidé neznají hloubku, šířku a nekonečný rozměr současné časové, duchovní, biologické, dezinformační a energetické války, která nebyla nikdy oficiálně vyhlášena a která probíhá za podpory zkorumpovaných a již částečně degenerovaných a nelidských politiků za našimi zády a uvnitř našich těl.

Z hlavních témat rozhovoru vybírám několik, kterým se diskuze a veřejná, ale i alternativní média v české kotlině vyhýbají. Proč? Nebudu raději vysvětlovat.

Čtyři hlavní úkoly Erdogana

Prezident Turecka Recep Tayyip Erdogan bude během svého nového prezidentského období čelit čtyřem hlavním úkolům. První prioritou je překonání hospodářské krize, které Turecko čelí. Inlace v zemi zůstává vysoká, turecká lira silně oslabila a rezervy centrální banky jsou nízké. Letos na podzim, kdy klesají turecké příjmy z

cestovního ruchu a rostou náklady na energie, bude vláda Erdogana pravděpodobně muset – v reakci na krizi – změnit hospodářskou politiku a zavést strukturální reformy. Za zmínku stojí, že na nedávné Champion league v Istanbulu jedna PepsiCola stála 20 euro!

Za druhé, Erdogan bude muset urychlit tempo obnovy v oblasti postižené zemětřesením, které v únoru zasáhlo jižní Turecko. Zemřelo více než 50 000 lidí a zanechalo více než tři miliony občanů bez domova. Erdogan jim v rámci volební kampaně totiž slíbil poskytnout půjčky na bydlení na 20 let s dvouletým odkladem splácení.

Třetím cílem se mi jeví potřeba co nejdříve navázat vztahy se Sýrií prostřednictvím ruského zprostředkování. Proč? V Turecku uvízly více než tři miliony syrských uprchlíků a volební kampaň obou kandidátů obsahovala mnoho slibů a pravděpodobných překvapení v představitelné budoucnosti, které se týkají mj. EU.

Čtvrtým cílem se mi jeví posílení vazeb s Ruskem a kvalitativní zlepšení vztahů s EU a USA. Proč? Turecko potřebuje přilákat zahraniční investice, které mohou napomoci řešit hospodářské problémy Turecka. Ty jsou mj. spojeny i s problémy EU, sankční politikou Západu a migrací.

Migrační politika EU

EU se bude muset snažit neotevřít turecké brány na hranicích, za kterými čekají milióny migrantů na možnost dostat se do EU. Právě probíhající, respektive již ukončená jednání o společné migrační politice EU totiž nevěští nic dobrého. Proč?

1) Necelý rok po změně základního práva na azyl v SRN v roce 1993 Heribert Prantl (1953, autor SZ, právník, ex-vyšetřovatel a ex-soudce, představitel liberálního a kosmopolitního právního státu, který je příležitostně klasifikován jako “levicový liberál”, který se

zaměřuje se zejména na průsečíky práva, morálky a politiky) hovořil s tehdejšími spolkovými ministry vnitřní Manfredem Kantherem (CDU) o tom, čeho novela Základního zákona dosáhla.

Kanther vyjádřil své velké uspokojení. Hovořili také o žhářském útoku v Solingenu: tři dny po hlasování o azylu v Bundestagu bylo totiž pravicovými extremisty při žhářském útoku zavražděno pět tureckých žen a dívek. Zděšený komentář k tomu by se dal číst nasprejovaný na zdi domu v té době: “Nejprve zemře zákon, pak zemře člověk”. Kanther to viděl jinak. Řekl: “Nyní už není 30 000 uprchlíků, ale 10 000 (poznámka – za měsíc). Koneckonců, to je něco, tento výsledek potvrzuje správnost naší politiky. Nebylo by to možné bez veřejné debaty, která samozřejmě také generovala úroveň tepla.” Ve skutečnosti Kanther řekl “tepelné stupně”!....

2) Ve svém příspěvku ze 4. června t.r. – SZ-Plus-Text („Asylbetrüger ... sind nicht Flüchtlinge, die Schutz vor Verfolgung und Hilfe in der Not suchen – sondern die Politiker, die ihnen Schutz und Hilfe verweigern“) Prantl sleduje cestu od německé novely Základního zákona z roku 1993 k dnešním slumům v EU a k plánům na “pevnost Evropa”, které mají být přijaty na nadcházejícím zasedání Rady EU. Dodávám, že plány byly přijaty. A že více méně stále platí, že uprchlíci jsou považováni za nepřátele prosperity.

EU se před nimi chrání stejně jako před zločinci. Jsou obávaní kvůli jejich počtu a vidí v nich druh zločinecké organizace. Proto se “prostor spravedlnosti, bezpečnosti a svobody”, jak se Evropa sama nazývá, stává pevností Evropa.

Uprchlíci, kteří přicházejí před tuto pevnost, uprchli, protože chtějí mít budoucnost. Jsou mladí, protože pouze mladí lidé mají sílu, kterou potřebujete jako uprchlík. Televize a internet stále lákají vysíláním do nejšpinavějších koutů slumů obrazy ze světa hojnosti. Drtivá většina lidí, kteří opouštějí své domovy kvůli válce, změně

klimatu a hořkému strádání, stále ale zůstává ve světě, který se nazývá třetí a čtvrtý. Jestli se někomu migrace líbí nebo ne, není to otázkou.

Otázkou je, jak se s tím vypořádat, jak navrhnout řešení. Migrace se neptá, zda Němci nebo Češi změnili svůj základní zákon a případně ho chtějí změnit znovu. Neptá se, zda se státy EU plíží od Ženevské úmluvy o uprchlících. Migrace je tady a migrační tlak bude hlavním tématem tohoto století. A o osudu kontinentů rozhodne to, zda evropská politika dokáže myslet na něco jiného než na lockdown a mobilizaci proti uprchlíkům.

Připomínám, že od roku 1992 (kdy jsem pracoval pro EK jako vedoucí kanceláře programu TACIS), od přijetí "londýnských rezolucí" o zamítnutí žádostí o azyl, se jedna konference EU za druhou zabývala plány pevnosti Evropa; a projekt se vždy nazýval "Harmonizace práva na azyl". Za tři desetiletí nikomu v EK ani ve vládách jednotlivých členských států EU nepřišlo za potřebné nabídnout vzorec, který by mohl být klíčovým receptem pro dobré a lepší plány: Azyl je pro lidi, kteří nás potřebují. Imigrace je pro lidi, které potřebujeme. K propagaci takové základní myšlenky dobré evropské migrační politiky je ale zapotřebí mít respektované authority. EU je nemá. Proto nás čekají další výzvy. Ty přinese i stát, který nejenom ČR podporuje ze všech sil, a který se ještě nazývá Ukrajina.

Ukrajina

Zvláštní operace neskončí v tomto ani příštím roce. Vítězstvím nebude dobytí Oděsy a Charkova, ale rozpad Ukrajiny jako státu. Po rozpadu si vezmou USA a Rusko, co uznají za vhodné, ze zbytku bude udělán závislý "stát". Jak se bude jmenovat, nevím.

Úspěšná vojenská akce, včetně tzv. vyhladovění by měla tento okamžik přiblížit. Zhroucení Ukrajiny v konečném výsledku přímo souvisí nejen s vnitřními ukrajinskými procesy a situací na linii

dotyku, ale také se stavem věcí na Západě (především v anglosaských zemích). A také s možností globalistických elit udržet jednotu Západu při mobilizaci potřebných zdrojů pro Ukrajinu, bez nichž by Ukrajina nevydržela ani měsíc.

Mnoha Rusům je zřejmé, že se blíží okamžik rozpadu Západu. Protože však nedošlo k dosažení veřejně prohlašovaných cílů – de-nacifikace, de-militarizace, neutralita a ochrana občanů LLR a DLR, bude zapotřebí velké trpělivosti, dokonce i tvrdohlavosti a vytrvalosti. To jsou typické národní vlastnosti Rusů, na které Západ, jak se jeví, zapomněl vzít na zřetel.

Několik slov k různým analýzám situace ve válečné zóně

Četné a stále monotónnější pokusy o vojenskou analýzu situace ve válečné zóně (s mnoha výkřiky, apely, hesly, hysterií a předpověďmi laiků) často svědčí o nepochopení hlavní podstaty speciální vojenské operace a chování prezidenta Zelenského. Moderní válka se totiž kvalitativně liší od světových a regionálních válek minulého století i dřívějších, které známe. Rozdíl je zhruba stejný jako mezi moderní kosmickou lodí a letadlem. Nabízím pro zamyšlení čtenářům subjektivní hlavní rozdíly:

1) Čistě vojenský aspekt je důležitým, ale nikoli rozhodujícím faktorem. Na stejné úrovni jako vojenské operace se rozvíjejí ekonomické, mediální, diplomatické a další boje, které dohromady ovlivňují výsledek mnohem více než armády a které předurčují logiku vojenských operací a naší budoucnost, máme-li nějakou mít. Neuškodí proto si také uvědomit, že skutečné dobývání území neprovádějí armády, dnes, a především, média.

2) Pro pochopení podstaty současné války je velmi důležité vědět, že ozbrojený konflikt se neodehrává mezi Ruskem a Ukrajinou, nebo dokonce mezi Ruskem a NATO, ale v rámci plánu vypracovaného světovými neoliberálními elitami. Cílem plánu je “reset” světových dějin. V souladu s tím se jedná o nejsvětovější válku ze všech, s

několika souběžnými dějišti vojenských akcí. To, co se odehrává na území současné Ukrajiny, neznamená, že se hlavní události této války odehrávají právě tam. Vidíme pouze špičku ledovce, kterou je pro politicky korektní média kontrolovaná západními elitami výhodné nám ukázat.

3) Současná nevyhlášená válka v Evropě je součástí plánu stejně jako včerejší pandemie koronaviru (příčemž tato nemoc je naprosto reálná, stejně jako laboratoře biologických zbraní, pomalu a jistě stěhující se – podle autorem neprověřitelné informace, částečně z Ukrajiny do Kazachstánu), nebo zítřejší svět umělé inteligence (která ovšem žádnou inteligencí není). Jsou to etapy na cestě neoliberálních elit ke zničení lidstva, které stojí v cestě jejich štěstí.

Proto mi připadá užitečnější a důležitější, než diskutovat s Prigožinovými odpůrci či spojenci, nebo o inflaci a lokálních jevech, jakými je důchodová reforma a – jak se nechala slyšet mladá ekonomka, neakceptovatelný počet důchodců požívajících důchod více než dvacet let, pokusit se pochopit jiné procesy probíhající ve světě a zbavit se iluze, že proces brzy skončí. Nic podobného se nestane, protože se jedná o začátek dlouhého fundamentálního transformačního procesu systému (a) hodnot. Proto moje rada: nenechat se zmanipulovat. A zajímat se o jiné věci a budovat nové mikrosvěty mezi ruinami hroutícího se současného přežitého systému.

Jiné věci a závěr

Mezinárodní vesmírná stanice, ISS; nové výzvy z Arktidy a Japonska; Čína má v úmyslu vybudovat druhé hlavní město; nebo prakticky veřejnosti neznámá biografie Vladimíra Putina.

Na závěr si dovolím citovat z jednoho z posledních projevů prezidenta Si: Přestaňte obviňovat Čínu. Čína Rusku nepomáhá, ale pokud se rozhodne pomoci, Bůh vám pomáhej. Ukrajině pomáhá

téměř celý svět. Pokud uvidíme hrozbu třetí světové války, Rusku pomůžeme, ale mezitím se uklidněte a dívejte se, jak Rusko vítězí samo nad více než 50 státy.

V konci závěru příspěvku se vracím k jeho úvodu a zmíním se krátce o příběhu, který se udál před cca 100 lety, který se ale ve své podstatě podobá jednomu z posledních milostných příběhů autora příspěvku, a proto bude součástí knihy – 77, a ničeho nelituji.

11. června 1822 Fjodor Ivanovič Ťutčev (1803-1873), ruský romantický básník a diplomat, považovaný po Puškinovi a Lermontovovi za třetího nejvýznamnějšího ruského romantického básníka, odjel do Mnichova jako mimořádný úředník ruské diplomatické mise v Bavorsku. Během pobytu v Mnichově se bláznivě zamiloval do mladé hraběnky Amálie Lerchenfeldové, která jeho lásku opětovala.

V roce 1823 si Ťutčev vyměnil řetízek k hodinkám s patnáctiletou kráskou a výměnou za zlatý řetízek dostal pouze hedvábný. Na naléhání rodičů se však krásná Amálie provdala za Adlerberga. Naštvaný Ťutčev, jako by se mstil osudu, se okamžitě oženil s mladou vdovou po ruském diplomatovi Eleonorou Petersonovou.

Léta plynula. Ťutčev napsal řadu politických článků, věnovaných problémům vztahu mezi ruskou a západní civilizací. Na počátku padesátých let napsal řadu pronikavých milostných básní, v nichž je láska chápána jako tragédie. V šedesátých letech v básnickové tvorbě převládají politické náměty. Proč? Protože Ťutčev až do konce života pozorně sledoval dění v Evropě. Připomínám, že Ťutčev byl po prvé v Praze v roce 1831 a během své druhé návštěvy Prahy v roce 1841 napsal do proslulých zápisníků Václava Hanky báseň vyjadřující přání sjednotit Slovany do politicky silného státního útvaru.

V roce 1870 náhodou, jak se často praví, se setkal se svou bývalou milenkou. Ta už dávno pohřbila svého prvního manžela a stala se hraběnkou Adlerbergovou. Právě díky tomuto setkání vznikla slavná Ťutčevova báseň, která na konci 19. století byla zhudebněna a stala se romancí. V neautorizovaném překladu autora tohoto příspěvku název zní – Potkal jsem tě, a všechno staré v zastaralém srdci ožilo (1870).

Srdce zestárlého básníka, zakusivšího hořkost ztráty a zklamání, jako by už nebylo schopno silných citů, oživila jako zázrak záplava vzpomínek. Ťutčev přirovnává svůj stav k vzácným dnům zlatého podzimu, kdy se příroda krátce cítí jako jaro. Vyznává se, že starý cit lásky v něm nikdy nezemřel. Pod vlivem nových silných dojmů byl sice zapomenut, ale v hloubi jeho duše žije dál. Krásné rysy probudily dřímající vášeň.

Vzpomínky na zlaté časy působily básníkovi velkou radost. Jako by se znovu narodil a zbavil se tíhy prožitých let, Ťutčev necítí lítost nad nepovedeným mladickým románkem. Na sklonku svých dnů se cítil být opět tím samým mladým mužem s velkou vášní. Je neskonale vděčný Amálii za setkání, které považuje za neocenitelný dar osudu, a neuvádí žádný konkrétní popis své bývalé milenky. Závěr básně mluví sám za sebe a představuje základní myšlenku i příběhu autora: Nic nebylo ze vzpomínek, život se ozval, mluví k nám – jste kouzlo, které nepomine, tu lásku stále v srdci mám. Jinými slovy to vyjadřují následovně: vzpomínka představuje jediný ráj, ze kterého mne nikdo a nikdy nemůže vyhnat.

Životní zkušenost naučila básníka vážit si nikoli fyzické, ale duchovní a morální krásy, a proto není divu, že v O duši, O rozumu, napsal: Kdo Rusko svým rozumem přemostí, žádné měřidlo ho nezměří, jeho duše je zvláštní bytostí, pozná ho jen ten, kdo v něj uvěří. Souhlasu netřeba.

Jan Campbell

12.06.2023

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST